

SAMOTNE

Solas

REŻYSERIA

BENITO ZAMBRANO

W KINACH OD 7 CZERWCA 2002

DYSTRYBUCJA W POLSCE

ul. Zamenhofa 1, 00-153 Warszawa

tel.: (+4822) 636 25 00, 636 25 02, fax: (+4822) 635 20 01

e-mail: gutekfilm@gutekfilm.com.pl <http://www.gutekfilm.com.pl>

SAMOTNE

scenariusz i reżyseria
Benito Zambrano

zdjęcia
Tote Trenas

muzyka
Antonio Meliveo

montaż
Fernando Pardo

dźwięk
Jorge Marín

scenografia
Lala Obrero

efekty specjalne
Pau Costa

	występują
María Galiana	matka
Ana Fernández	María
Carlos Álvarez-Novoa	Vecino
Antonio Perez Dechent	lekarz
Paco De Osca	ojciec
Juan Fernández	Juan
Pilar Sánchez	sprzątaczką
Concha Galán	sprzątaczką

oraz

Paco Tous, Miguel Alcívar, Rosario Lara, Pepa Faraco, Estrella Távora, José Manuel Seda, Magdalena Barbero, Sebastián Haro, Práxedes Nieto, Manolo Linares, Pilar Romero, Gloria de Jesús, Benito Cordero, María Alfonsa Roso, Rosario Pardo, Milagrosa Lozano, Mariana Cordero, Ana Aguilar

producent
Antonio P. Pérez

kierownik produkcji
Eduardo Santana

film wyprodukowany przez
Maestranza Films S.L.

z udziałem
Vía Digital
Canal Sur Televisión S.A.

festiwale
Karlowe Wary 1999
Toronto 1999
Bastia 1999
Tokio 1999
Hawana 1999
Angers 1999
Bogota 1999
Bruksela 2000
Cartagena 2000
Göteborg 2000
Hongkong 2000
Dżakarta 2000

nagrody
MFF Berlin 1999 – nagroda jury ekumenicznego, nagroda publiczności i nagroda C.I.C.A.E.
FF Hawana 1999 – nagroda dla Benito Zambrano
MFF TOKIO 1999 - nagroda dla najlepszego aktora (Carlos Álvarez-Novoa)
i dla najlepszej aktorki (María Galiana)
FF Bastia 1999 – nagroda publiczności i dla najlepszych aktorek
FF Angers 1999 – nagroda publiczności
MFF Bruksela 2000 – Złoty Irys dla najlepszego europejskiego filmu, Srebrny Irys dla
najlepszej aktorki (Ana Fernández) i nagroda FIPRESCI dla Benito Zambrano
MFF Cartagena 2000 - nagroda krytyków i nagroda Don Quixote dla Benito Zambrano,
nagroda Golden India Catalina za debiut i dla najlepszej aktorki drugoplanowej (María
Galiana)
Nagrody Goya 2000 – nagroda za debiut reżyserski, za scenariusz, nagroda dla
najlepszego aktora (Carlos Álvarez-Novoa), najlepszej debiutującej aktorki (Ana Fernández) i
dla najlepszej aktorki drugoplanowej (María Galiana)
Dijon 2000 – nagroda jury i publiczności
Stowarzyszenie Scenarzystów Hiszpańskich 2000 - nagroda dla najlepszego filmu
Meksykańska Akademia Filmowa 2001 – Srebrny Ariel
dla najlepszego latynoskiego filmu

Hiszpania
rok produkcji: 1999
czas trwania: 98 minut
kolor – Dolby SR – 1: 1,85

Samotne – debiut fabularny Benito Zambrano, licznie nagradzany na międzynarodowych festiwalach – to dramat obyczajowy, rozgrywający się we współczesnej Hiszpanii. Jest to mistrzowsko wyreżyserowany i zagrany portret dwóch kobiet w różnym wieku. Reżyser pokazuje, jak zmagają się, każda na swój sposób, z przeciwnościami losu. Obie mają odmienne postawy wobec życia i zastanej rzeczywistości, co wynika zarówno z różnicy pokoleń, bohaterkami filmu są bowiem matka i córka, jak i ich osobowości. Zambrano opowiada, na przykładzie ich historii, o losie kobiety w ogóle, o jej roli i miejscu we współczesnym świecie.

Samotne, z dużą wnikliwością, mówią o różnicy pokoleń, o trudnościach porozumiewania się kobiety i mężczyzny, a także o różnicy między miastem a wsią. Utrzymany w spokojnym, melancholijnym stylu, film opowiada o współczesnym mieście, którego mieszkańcy walczą z własną samotnością i próbują nawiązać kontakt z drugim człowiekiem. W sposób odważny i bezkompromisowy, *Samotne* pokazują postępującą erozję kontaktów międzyludzkich. Ten poważny w nastroju, a zarazem głęboko poruszający film dotyka także problemu rozpadu rodziny. W *Samotnych* można jednak znaleźć także wiarę, że odzyskanie kontaktu z drugim człowiekiem, choć trudne, jest jednak osiągalne, a rozwiązywanie problemów – na przekór wszystkiemu – staje się możliwe.

Samotne to także film o miłości i czułości, którą buduje bezgraniczna cierpliwość. Ten niezwykle wzruszający, ciepły, ale stroniący od sentymentalizmu film czerpie swą siłę z prostoty i niedopowiedzeń.

Jego atutem są także wspaniałe kreacje aktorskie, które zostały docenione na międzynarodowych festiwalach.

GŁOSY PRASY

Samotne to wspaniały i niezwykle ciepły film, w którym nie ma ani śladu popisu czy farsowego nastroju. To film o drobnych, lecz decydujących drganiach ludzkiej duszy. Film rozgrywa się w mieście, miejscu, gdzie samotność odczuwa się najboleśniej (...). Akcja filmu obejmuje kilka dni, podczas których ojciec Marii, który przeszedł ciężką operację dochodzi do zdrowia w szpitalu. Na ten właśnie okres Maria przyjmuje do swego mieszkania swoją matkę. Rola matki (znakomita Maríá Galiana) została napisana i zagrana z ogromną powściągliwością. Matka mówi bardzo niewiele i z dużą prostotą. Choć w jej postaci nie ma nic ze świętej, odbieramy ją jako wcielenie miłości. Obydwie aktorki grają olśniewająco, a Fernández to prawdziwe aktorskie odkrycie. Rola w Samotnych jest jej debiutem w filmie fabularnym. Fernández kreśli niezwykle przekonujący obraz inteligentnej kobiety, która znalazła się w piekle. Przez większą część filmu pozostaje zamknięta i nieprzenikniona. Nastąpi jednak w filmie moment, w którym Maria odkryje przed nami swe prawdziwe emocje - złość i rozpacz. Jej rana jest tak głęboka, że widz niemal fizycznie odczuwa ból bohaterki.

Mick LaSalle, „San Francisco Chronicle” 10.11.2000

Jednym z darów, które przynosi nam starość, jest umiejętność obdarzania innych ludzi bezwarunkową miłością. Benito Zambrano w swym wzruszającym filmie *Samotne* z wielką subtelnością opowiada o tym wspaniałym darze. O wiele łatwiej pokazać na ekranie złość i brutalność niż pełne troski poświęcenie dla drugiego człowieka. A właśnie taka troska o innych przepelnia serce matki, głównej bohaterki filmu (...). María Galiana wykreowała niezwykle portret kobiety, która odmienia życie innych przez drobne, dobre uczynki. Galiana dowiodła że wielkie aktorstwo nie wymaga błyskotliwych psychologicznie dialogów. *Samotne* to antyteza stylu Almodóvara i jego naśladowców. Nie ma w nim formalnych fajerwerków, efektownych zbliżeń i anielskich chórów. Film jest tak prosty, jak jego główna bohaterka, sześćdziesięcioletnia, rzadko uśmiechająca się kobieta. Choć nie umie pisać ani czytać i żyje w trudnych warunkach, jest pogodzona ze światem, ponieważ nie oczekuje od niego zbyt wiele. Nie ujawnia swych emocji. Z jednego z niewielu zdań, które wypowiada na swój temat, dowiadujemy się, że ma czyste sumienie. Te słowa oraz liczne dowody troski o innych wskazują na jej głęboką religijność. Jej mąż, którym opiekuje się w szpitalu, jest pozbawionym uczuć, bezlitosnym tyranem. Wydaje się, że długie lata małżeństwa uodporniły ją na okrucieństwo męża. Okazuje się, że w przeszłości był pijakiem, zdradzał żonę z innymi kobietami, często bił zarówno ją, jak i córkę. Nerwowa, gwałtowna i wściekła na życie Maria bardzo przypomina ojca. Jednocześnie nienawidzi go za to, że nie zgodził się, by poszła na wyższe studia (...). María Galiana stworzyła niezapomnianą kreację. Tak jak wiele innych matek obserwuje upadek swego dorosłego dziecka i, zapominając o smutku i rozczarowaniu, stara się mu pomóc najlepiej, jak potrafi.

Stephen Holden, „New York Times” 8.09.2000

Stare kobiety w bezkształtnych czarnych sukniach wolno idące wśród spieszących się wokół ludzi. Można je spotkać na ulicach każdego hiszpańskiego miasta. *Samotne* Benito Zambrano to niezwykle wzruszający film opowiadający historię jednej z nich (...). Zambrano stworzył dzieło, głęboko osadzone w andaluzyjskich realiach, opowiadające o kobietach rozdartych pomiędzy surowością i okrucieństwem starego świata a bezwzględną anonimowością współczesnego miasta. Reżyser bardzo subtelnie ukazuje różne aspekty dehumanizacji miejskiego życia - przerażającą samotność starych ludzi, brak szacunku dla robotników, pracowników fizycznych, ulice pełne opuszczonych ludzi. Pełna powściągliwości kreacja Maríi Galina sprawia że film ani przez chwilę nie wpada w pułapkę taniego sentymentalizmu. Reżyser z doskonałym wyczuciem pokazuje emocjonalny związek rodzący się pomiędzy matką a starszym mężczyzną, który jest sąsiadem jej córki. Największym osiągnięciem Zambrano jest jednak wspaniały opis wzajemnych stosunków matki i córki. To obraz miłości, która nie jest wyrażana otwarcie i bezpośrednio. To miłość, którą budują drobne gesty i bezgraniczna cierpliwość.

Leslie Camhi, „The Village Film” 6-12.09.2000

Samotne, film, który dowodzi ponadczasowej potęgi prostoty, to debiut fabularny reżysera i scenarzysty Benito Zambrano. *Samotne* z pewnością zapewni mu miejsce wśród czołówki hiszpańskich twórców filmowych. Tytuł filmu odnosi się do dwóch kobiet - matki i córki, z których każda jest na swój sposób samotna. Rosa jest grubawą, prosto ubraną kobietą po sześćdziesiątce. Wydaje się, że kiedyś mogła być bardzo piękna. Wciąż jeszcze promieniuje wewnętrznym blaskiem. Jest kobietą o konserwatywnych poglądach, która nauczyła się akceptować życie takim, jakie ono

jest. Potrafi odnaleźć w sobie wewnętrzną siłę pozwalającą jej przetrwać trudne momenty. Choć z filmu nie dowiadujemy się wprost czy jest osobą głęboko religijną, bez wątpienia Rosa jest kobietą o potężnej sile ducha. W odróżnieniu od swej córki nigdy nie popada w zgorzknienie, ani nie jest cyniczna. Jej wewnętrzny spokój sprawia, że staje się ucieleśnieniem archetypu doskonałej żony i matki. Wewnętrzna siła i dobroć Rosy odmienną w końcu jej córkę. Sposób, w jaki Zambrano pokazał tę przemianę na ekranie, dowodzi jego świetnej znajomości ludzkiej natury.

Kevin Thomas, „Los Angeles Times” 29.09.2000

W scenie otwierającej *Samotne* widzimy Rosę - pełną godności starą kobietę idącą korytarzem miejskiego szpitala. Jest ubrana w tradycyjną czarną suknię, na którą narzuciła biały szpitalny fartuch. Nie pasuje do tego otoczenia - to kobieta ze wsi zagubiona w nieznanym mieście. Reżyser kontrastuje pełne światła i przestrzeni wnętrza szpitalne z ciemnym i przygnębiającym mieszkaniem córki Rosy - Marii. To mieszkanie jest doskonałym symbolem miejskiej alienacji i klaustrofobii (...). Reżyser nieustannie kontrastuje ze sobą style życia na wsi i mieście. Nie ulega przy tym żadnej wątpliwości, że wyżej ceni sobie życie wiejskie. Miasto to dla Zambrano autobusy pełne włóczęgów, ulice pełne narkomanów i bezdomnych. Także matka i córka są od siebie krańcowo różne. Powściągliwa matka za nic w świecie nie wejdzie do baru pełnego mężczyzn, podczas gdy jej córka zagląda tam codziennie. Obie kobiety, choć jedna z nich jest mężatką, a druga żyje w luźnym związku, są samotne. Pomimo to obie w końcu odnajdą w swej samotności siłę. *Samotne* operują bardzo oszczędnym dialogiem. Akcja filmu rozwija się w oparciu o obrazy (...). Zambrano poruszył w *Samotnych* temat przemocy w domu, zupełnie nowy w kinie hiszpańskim. Fakt, że film otrzymał pięć nagród Goyi, świadczy o tym, jak głęboko poruszył hiszpańskie społeczeństwo (...). Koniec filmu, gdy starszy sąsiad proponuje, że zostanie „adoptowanym dziadkiem” nieślubnego dziecka Marii, wydawać się może zbyt optymistyczny. Świadczy on jednak o społecznych zmianach zachodzących w Hiszpanii, która ma jeden z najniższych wskaźników urodzeń na świecie i gdzie tradycyjna struktura rodziny rozpada się w zastraszającym tempie. Film dobrze uchwycił różnice między pokoleniami.

Paul Julian Smith, „Sight and Sound” 2001/7

Są tacy, którzy mówią, że prawdziwe kino to takie, które jednogłośnie podoba się krytykom i widzowi. Filmy, którym uda się połączyć oba ekstrema, naprawdę mają sens, ponieważ znaczy to, że w nich odzwierciedlają się wartości uniwersalne i codzienne, którymi interesują się wszyscy, niezależnie od kontekstu historycznego, geograficznego lub religijnego. Między takimi filmami znajdują się *Samotne*: zdobyły szacunek najbardziej wymagającej krytyki i jednocześnie poruszyły widzów w fotelu, nie tylko w Hiszpanii: gdy Almodóvar triumfował w Cannes, to nieznanemu debiutantowi Benito Zambrano udało się wygrać nagrodę publiczności na Festiwalu w Berlinie (...). Tak prestiżowa nagroda uratowała *Samotnych* od prawie nieuniknionego zapomnienia i sprawiła, że wszyscy się nimi zainteresowali.

Historia na początku wydaje się być prosta. Jednak im film dłużej trwa, tym bardziej staje się złożona. Zaczyna się od przedstawienia nam deprymującego środowiska: życie biednej dziewczyny pogrążone w błędnym kole monotonii, brak środków do życia, alkoholizm i brak miłości. Jednak reżyser sprawił, że ta osoba zdobywa zrozumienie i uczucie widzowi (...). Umiejętnie umie wydobyć prawdę postaci. Nawet przypomina Almodóvara w sposobie pokazywania świata kobiecego i w zadedykowaniu filmu wszystkim matkom i swojej własnej. W tym filmie postać matki

jest, w pewnym sensie, tą, która wywołuje odrodzenie emocjonalne i która, podobnie jak w filmach w tym samym stylu, jak znakomite dzieło pt. Sekrety i kłamstwa, dopełnia tę zapadającą w pamięć i zaskakującą opowieść.

Bez wątpienia nie powinni państwo przegapić tej okazji cieszenia się kinem prawdziwym jak samo życie (...), zmusi was ono do refleksji i wyciągania wniosków w następnych dniach i godzinach, i sprawi przyjemność spotkania się po projekcji. To ostatnie sprawia, że, chociaż tytuł tego nie sugeruje, lepiej jest oglądać ten film w towarzystwie.

Mateo Sancho Cardiel, www.grandvenida.com/labutaca

Z BENITO ZAMBRANO ROZMAWIAJĄ FRANÇOIS VILA I VICTORIA SAEZ

Czym zajmował się pan przed nakręceniem Samotnych?

Zaczynałem od teatru. Później pracowałem jako fotograf i operator w telewizji. Ale potem chciałem kręcić filmy. Studiowałem w międzynarodowej szkole San Antonio de Los Baños, w Hawanie na Kubie. To wydarzenie zmieniło moje życie. Studiowałem przez dwa lata, pomimo tego, że wcześniej nic nie wiedziałem o kinie.

W 1992 roku, kiedy wyjeżdżałem, w Andaluzji, i w Hiszpanii w ogóle, nie było szkoły filmowej. Wyjazd na Kubę był ważnym doświadczeniem w moim życiu. Nauczyłem się tam wszystkiego, co wiem o kinie. Oprócz scenariusza *Samotnych*, napisałem na Kubie jeszcze dwa inne scenariusze i nakręciłem krótkometrażowy *El encanto de la luna llena*. Wróciłem do Hiszpanii, gdzie przez dwa lata szukałem producenta...

Czy miał pan trudności ze znalezieniem?

Tak, ponieważ początkowo scenariusz był smutny i ciężki, i nie odpowiadał temu, do czego przywykła publiczność w kinie. Myślałem, że nikogo już to nie zainteresuje. Pomimo, że dużo w nim zmieniłem, producenci mówili mi, że jest dobrze napisany, ale szukają historii bardziej konwencjonalnej. Innymi słowy, takiej która mogłaby zainteresować ludzi między piętnastym a dwudziestym piątym rokiem życia. Niektórzy nawet tego scenariusza nie czytali. Na szczęście w Hawanie spotkałem Antonio Péreza [producent] i zaprzyjaźniliśmy się. Mój scenariusz mu się podobał, ale również jemu zajęło dwa lata znalezienie pieniędzy: tutaj w Hiszpanii, nakręcenie swojego pierwszego filmu nie jest łatwe, mimo pomocy ministerstwa kultury. Potrzeba, aby także telewizja przyłączyła się do produkcji albo inne przedsiębiorstwo produkcyjne.

Ale też temat *Samotnych* nie czynił sprawy łatwiejszą. Za pierwszym razem nie dostaliśmy wsparcia ministerstwa kultury. Na szczęście w następnym roku zmieniła się komisja i film dostał subwencję. Zaczęliśmy kręcić bez najmniejszej gwarancji na dystrybucję, aż do momentu selekcji na festiwalu w Berlinie, co pozwoliło nam znaleźć dystrybutora.

Jak narodził się pomysł scenariusza do Samotnych?

Pomysł przyszedł tak po prostu i im bardziej go rozwijałem, tym bardziej mi się podobał. I wtedy zdałem sobie sprawę, że mówię o swoim życiu, mojej rodzinie i moim świecie.

Jak określiłby pan swój film?

Określiłbym go jako film uczciwy, spójny i prostoliniowy, którego celem jest dotarcie do widza i poruszenie jego serca. Opowiada o miłości i czułości, solidarności i samotności, o drogach bez końca, o relacji między matką a córką... tematy są liczne. Ale to, co mnie interesuje, to bohaterowie u progu cierpienia, życia i śmierci, tak jak bohaterka, grająca matkę. Chciałem o tym mówić z czułością, szacunkiem i z dużą miłością. Mam nadzieję, że mi się to udało.

Która z postaci jest panu najbliższa?

Wszystkie! Ale oczywiście, tę, którą traktowałem ze szczególną czułością była matka, następnie postać sąsiada, a później w jakimś stopniu ojca.

Po przeczytaniu scenariusza oczekujemy filmu zimnego, sztywnego, ale jest on pełen życia. Jakie były pana intencje w momencie pisania scenariusza?

Zawsze chciałem, żeby mój film był pełen życia, żeby mówił o czułości, o miłości o możliwości rozwikłania problemów na przekór wszystkiemu. Chciałem, żeby matka była osobą, która zbiera kwiaty, wpuszcza światło i życie do tego domu. Chciałem, żeby ludzie, wychodząc z kina, byli poruszeni i w dobrym nastroju, ale jednocześnie doświadczali chęci kochania, zadzwonienia do swoich przyjaciół i spotkania się z nimi.

Jak przeżył pan sukces filmu?

Starłem się przeżyć spokojnie, a przede wszystkim z dużym poczuciem humoru. Patrząc w przeszłość, na wszystkie trudności, jest zdumiewające, że teraz w Hiszpanii wszyscy kochają ten film: publiczność, krytycy i koledzy po fachu (pięć nagród Goya). To prawda, że nikt, nie wyłączając mnie, nie mógł tego przewidzieć... nawet w marzeniach!

materiały promocyjne producenta

TWÓRCY FILMU

BENITO ZAMBRANO

Urodzony w marcu 1965 roku w Lebirjii, w Hiszpanii. Skończył Międzynarodową Szkołę Filmową w Hawanie, na Kubie. Jego pierwszy krótkometrażowy film *El encanto de la luna llena* został nagrodzony na wielu festiwalach m.in. w Feiburg, Huesca, Sydney. *Samotne* to jego pełnometrażowy debiut.

FILMOGRAFIA

El encanto de la luna llena (1994) - krótkometrażowy
Samotne / Solas (1999)

ANTONIO MELIVEO

Kompozytor. *Samotne* to pierwszy film, do którego napisał muzykę.

FILMOGRAFIA

Samotne / Solas (1999; reż. Benito Zambrano)
Terca vida / Miserable Life (2000; reż. Fernando Huertas)
Plenilunio / Plenilune (2000; reż. Imanol Uribe)
Uciekinierki / Fugitivas (2000; reż. Miguel Hermoso)

TOTE TRENAS

Operator. Był operatorem kamery przy debiucie Pedro Almodóvara *Pepi, Luci, Bom i inne dziewczyny z dzielnicy*, gdzie także zagrał. Wyreżyserował również jeden film pt. *Chillida* (1978).

FILMOGRAFIA

Arquitectura para después de una guerra (1978; reż. Lucio Blanco Mallada)
Kapax del Amazonas (1981)
La Buena estrella / Lucky Star (1997; reż. Ricardo Franco)

Le llamaban J.R. (1982; reż. Francisco Lara Polop)

En penumbra (1985; reż. José Luis Lozano)

Manuel y Clemente (1985; reż. Javier Palmero)

Alien Predator (1987; reż. Deran Sarafian)

El Extranger-oh! de la calle Cruz del Sur (1987; reż. Jorge Grau)

La Mujer de tu vida: La mujer perdida (1988; reż. Ricardo Franco)
No hagas planes con Marga (1988; reż. Rafael Alcázar)

Pasión de hombre (1988; reż. José Antonio de la Loma)

A la altura de los ojos (1988; reż. Miguel Ángel Sánchez)

Al filo del hacha / Edge of the Axe (1988; reż. José Ramón Larraz)

Las Huellas del lince (1989; reż. Antonio Gonzalo)

Deadly Manor (1990; reż. José Ramón Larraz)

El Laberinto griego (1991; reż. Rafael Alcázar)

La Leyenda de la doncella / The Hornet (1994; reż. Juan Pinzás)

El Aroma del Copal (1995; reż. Antonio Gonzalo)

Suspiros de España (1995; reż. José Luis García Sánchez)

Corazón loco (1997; reż. Antonio del Real)

Pleno al quince (1999; reż. Josecho San Mateo)

Samotne / Solas (1999; reż. Benito Zambrano)

Uciekinierki / Fugitivas (2000; reż. Miguel Hermoso)

Érase otra vez / Once Upon Another Time (2000; reż. Juan Pinzás)

Cuba (2000; reż. Pedro Carvajal)

Cuéntame (2001, serial TV; reż. Agustín Crespi, Ramón Fernández)

No te fallaré / I Won't Let You Down (2001; reż. Manuel Ríos San Martín)

Miel para Oshún / Honey for Oshun (2001; reż. Humberto Solás)

MARÍA GALIANA

Urodzona w 1935 w Sewilli. Od 1964 roku jest nauczycielką historii sztuki w liceum. Ponieważ pasja do kina i teatru towarzyszyła jej przez całe życie, w wieku 48 lat zaczęła grywać małe role w teatrze. Prawdziwy przełom nastąpił w 1990 roku, kiedy wzięła bezpłatny urlop, aby wyjechać do Madrytu i grać w sztukach Garcíi Lorci. *Samotne* to jej pierwsza ważna rola w kinie. Po otrzymaniu Goyi za najlepszą drugoplanową rolę kobiecą, od ósmej rano następnego dnia wróciła do szkoły.

FILMOGRAFIA

Madre in Japan (1985; reż. Francisco Perales)

Juncal (1987; reż. Jaime de Arminán)

Las Dos orillas (1987; reż. Juan Sebastián Bollaín)

Malaventura / Misadventure (1988; reż. Manuel Gutiérrez Aragón)

Pasodoble (1988; reż. José Luis García Sánchez)

La Seducción del caos (1990; reż. Basilio Martín Patino)

La Noche más larga (1991; reż. José Luis García Sánchez)

La Mujer de tu vida 2: La mujer cualquiera (1992; reż. José Luis García Sánchez)

Belle époque (1992; reż. Fernando Trueba)

Tirano Banderas (1993; reż. José Luis García Sánchez)

El Palomo cojo (1995; reż. Jaime de Arminán)

Belmonte (1995; reż. Juan Sebastián Bollaín)

Así en el cielo como en la tierra (1995; reż. José Luis Cuerda)

El Rey del río (1995; reż. Manuel Gutiérrez Aragón)

El Seductor / The Seductor (1995; reż. José Luis García Sánchez)

Suspiros de España (1995; reż. José Luis García Sánchez)

Libertarias / Freedomfighters (1996; reż. Vicente Aranda)

Andalucía, un siglo de fascinación (1996, serial TV; reż. Basilio Martín Patino)

Tranvía a la Malvarrosa / Tramway to Malvarrosa (1996; reż. José Luis García Sánchez)

Más allá del jardín / Beyond the Garden (1997; reż. Pedro Olea)

Samotne / Solas (1999; reż. Benito Zambrano)

Yerma (1999; reż. Pilar Távora)

Uciekinierki / Fugitivas (2000; reż. Miguel Hermoso)

Plenilunio (2000; reż. Imanol Uribe)

Cuéntame (2001, serial TV; reż. Agustín Crespi, Ramón Fernández)

Más pena que gloria (2001; reż. Víctor García León)

Viva Zapato (2002; reż. Luiz Carlos Lacerda)

ANA FERNÁNDEZ

Urodzona w Sewilli. Aktorka. Studiowała w Centre Andalu du Theatre, po czym kontynuowała naukę, studiując historię sztuki. Potem zapowiadała pogodę w telewizji regionalnej. Wszystko to robiła, jednocześnie pracując w radiu i przy dubbingowaniu filmów. Przygoda z *Samotnymi* rozpoczęła się, gdy zjawiała się na castingu do tego filmu po rolę sprzątaczkę. Podczas prób Benito Zambrano zobaczył w niej swoją główną bohaterkę Marię. Ana Fernández, która nigdy wcześniej nie grała w filmie, podjęła wyzwanie. Wraz z wejściem filmu na ekrany, aktorka okazała się prawdziwym odkryciem, co potwierdziło się w wielu nagrodach aktorskich na całym świecie, a szczególnie w przyznaniu jej nagrody Goya dla najlepszej debiutującej aktorki.

FILMOGRAFIA

Samotne / Solas (1999; reż. Benito Zambrano)
Yerma (1999; reż. Pilar Távora)
You're the One (una historia de entonces) (2000; reż. José Luis Garci)
Sé quién eres (2000; reż. Patricia Ferreira)
Policías, en el corazón de la calle (2000, serial TV)

CARLOS ÁLVAREZ-NOVOA

Urodzony w Sewilli. Nauczyciel, aktor i reżyser - to trzy jego główne zawody. Skończył prawo i iberystykę, wykładał socjologię na uniwersytecie w Oviedo, potem literaturę hiszpańską oraz historię teatru w Sewilli. Jako aktor zadebiutował w teatrze w 1957 roku. Także reżyseruje.

FILMOGRAFIA

Samotne / Solas (1999; reż. Benito Zambrano)
Carmelo y yo (2000; reż. Richard Jordan)

JUAN FERNÁNDEZ

Urodzony w Santo Domingo w Dominikanie. Aktor. Zagrał w ponad 30 filmach, m.in. w *Salvadorze* w reżyserii Olivera Stone'a i *Fear City* Abila Ferrary.

FILMOGRAFIA

The Amazing Transplant (1970; reż. Doris Wishman)
La Nueva Marilyn (1976; reż. José Antonio de la Loma)
Uncommon Valor (1983; reż. Ted Kotcheff)
Sparkling Cyanide (1983; reż. Robert Michael Lewis)
Fear City (1984; reż. Abel Ferrara)
Salvador (1986; reż. Oliver Stone)

Bulletproof (1988; reż. Steve Carver)
Wildfire (1988; reż. Zalman King)
Krokodyl Dundee II / Crocodile Dundee II (1988; reż. John Cornell)
Cat Chaser (1989; reż. Abel Ferrara)
L.A. Takedown (1989; reż. Michael Mann)
Kinjite: Forbidden Subjects (1989; reż. J. Lee Thompson)
Extralarge: Moving Target (1990; reż. Enzo G. Castellari)
A Show of Force (1990; reż. Bruno Barreto)
Liquid Dreams (1992; reż. Mark S. Manos)
Nails (1992; reż. John Flynn)
Aces: Iron Eagle III (1992; reż. John Glen)
Fugitive Nights: Danger in the Desert (1993; reż. Gary Nelson)
Amazonka w ogniu / Fire on the Amazon / Lost Paradise (1993; reż. Luis Llosa)
The Dangerous (1994; reż. Maria Dante, Rod Hewitt)
Necronomicon (1994; reż. Christophe Gans, Shusuke Kaneko, Brian Yuzna)
Silent Fury (1994; reż. Eric Louzil)
Saints and Sinners (1996; reż. Paul Mones)
Mad Dog Time (1996; reż. Larry Bishop)
Executive Decision (1996; reż. Stuart Baird)
Dead Tides (1997; reż. Serge Rodnunsky)
Samotne / Solas (1999; reż. Benito Zambrano)
Slice & Dice (2000; reż. Rod McCall)
Gitano / Gypsy (2000; reż. Manuel Palacios)
Entre los dioses del desprecio (2001; reż. Alfredo E. Rivas)
Fausto 5.0 (2001; reż. Álex Olle, Isidro Ortiz, Carlos Padrisa)

Tekst i opracowanie: Barbara Cisowska